

Kitab Daniel - Nomer Satus Pitung Puluh Papat

Pangertosan Profètis lan Wahyu Ilahi: Ngraosaken Sesanti Daniel lan Implikasiipun tumrap Jaman Pungkasan

Jeff Pippenger

2024-04-04

Nalika kita ngrembug perang proksi katelu, kang kaawakili ing ayat telulas nganti limalas, kita bakal ngélingaké awak dhéwé marang apa kang wis nuntun tekan ayat-ayat iki. Ing bab sepuluh, Daniel nampa wahyu pungkasané, lan kanthi mangkono dhèwèké katandhani minangka wong kang mangertèni loro-loroné, yaiku wahyu kenabian internal lan eksternal. Tembung Ibrani “dabar,” kang tegesé “firman,” dipertalèkaké dadi “prakara.” Ing bab sanga, nalika Gabriel rawuh kanggo ndadèkaké Daniel mangertèni wahyu ngenani rong ewu telung atus dina, tembung Ibrani “dabar” dipertalèkaké dadi “bab.”

Inggih, nalika aku isih ngandika sajroning pandonga, malaékat Jibril, kang wus dakdeleng ing wahyu nalika wiwitan, lumaku kanthi cepet miber lan ndemèk aku ing wektu saubengé kurban sonten. Banjur dhèwèké maringi katrangan marang aku, ngandika karo aku, sarta ngendika, Hé Dhanièl, saiki aku metu teka kanggo maringi kowé kaprigelan lan pangerten. Wiwit wiwitan panyuwunmu, dhawuh iku wus kaparingaké metu, lan aku teka kanggo nduduhaké iku marang kowé; awit kowé iku banget kinasihan: mulané mangertenana prakara iku, lan gatèkna wahyu mau. Daniel 9:21-23.

Nalika Gabriel ngandika marang Daniel supaya “mangertènana prakara iku, lan gatèkna wahyu iku,” tembung Ibrani “biyn” diterjemahaké minangka “mangertèni” lan uga minangka “nggatèkaké.” Tembung iku ateges misahaké kanthi batin utawa ing pikiran. Gabriel paring katrangan marang Daniel supaya ngadani pamisahan ing pikiran antarané “dabar” kang diterjemahaké “prakara” lan “mareh,” kang diterjemahaké “wahyu”. Supaya mangertèni tafsiran kang diparingaké Gabriel marang Daniel ngenani ramalan rong ewu telung atus taun, Daniel kudu ngakoni anané béda antarané wahyu ramalan kang dipratèlakaké minangka “prakara” lan wahyu ramalan “mareh”. “Prakara” iku, yaiku “dabar,” kang tegesé tembung, nggambaraké garis ramalan njaba, déné wahyu “mareh” nggambaraké garis ramalan njero.

Ing Daniel bab sepuluh, kayektèn kang kapisan kang kapandharaké marang wong kang nyinau pranyatan yaiku yèn Daniel nggambaraké umaté Allah ing dina-dina pungkasan, kang mangertèni loro-loroné garis pranyatan kang ana ing njero lan kang ana ing njaba.

Ing taun katelu pamaréntahané Koresy, ratu ing Persia, sawijining prakara kawehakake marang Dhanièl, kang aran Bèltsyatsar; lan prakara iku temenan bener, nanging wektu kang katetepaké iku isih dawa; lan dhèwèké mangertèni prakara iku, lan oleh pangerten bab wahyu mau. Daniel 10:1.

“Tetembungan,” iku tembung Ibrani “dabar,” lan “wahyu,” iku wahyu “mareh.” Minangka nabi, Daniel makili umaté Allah ing dina-dina pungkasan, kang kasampurnané pepak yaiku satus patang puluh papat ewu. Taun katelu Koresy nempatake Daniel ing garis reformasi kang diwiwiti nalika wekasaning jaman ing taun 1989. Ing “dina-dina” iku, kang makili sajarah saka taun 1989 nganti tekan undhang-undhang Minggu kang enggal bakal rawuh ing Amérika Sarékat, Daniel lagi sesambat sajrone telung minggu. Ing garis reformasi satus patang puluh papat ewu, mangsa sesambat iku nandhani telung dina setengah nalika loro seksi ing Wahyu pasal sewelas padha mati ana ing dalan. Dalan ing kutha gedhé Sodom lan Mesir iku, ing panggonan kang uga dadi papan Gusti kita kasalib, iku uga lembahé Ézekiel kang kebak balung-balung garing kang mati.

Ing pasal sepuluh, Daniel kaowahi dadi gambaré Kristus, lan kasentuh kaping telu sadurungé Gabriel nerangaké wahyu kang dideleng déning Daniel. Wahyu iku nuwuhaké pamisahan antarané rong golongan para panyembah. Injil langgeng tansah nuwuhaké rong golongan para panyembah. Daniel makili golongan para panyembah kang digambaraké minangka satus patang puluh papat ewu, béda karo golongan kang padha mlayu merga wedi marang wahyu iku.

Sadurunge pasal sepuluh, Gabriel teka kaping telu marang Daniel kanggo nafsiraké sawijining wahyu. Panjenengané nafsiraké wahyu-wahyu ing pasal pitu lan wolu, kang nggambaraké karajan-karajan ing wangsit Kitab Suci, becik ing pawujudan pulitiké (pasal pitu), uga ing pawujudan agaminé (pasal wolu). Banjur ing pasal sanga Gabriel nafsiraké wangsit rong ewu telung atus taun. Gabriel rawuh ing pasal sepuluh kanggo ngrampungaké panafsiran sing isih kari durung pepak ing pasal sanga, lan kanggo maringi Daniel panafsiran bab wahyu sing ngasilaké rong golongan wong sing ngabekti. Kaping pisanan Gabriel maringi Daniel sawijining ringkesan umum bab wahyu iku ing ayat patbelas.

Saiki aku teka supaya kowe padha mangerti apa kang bakal tumiba marang bangsamu ing dina-dina wekasan; awit sesanti iku isih kanggo pirang-pirang dina. Daniel 10:14.

Pandelengan bab Sang Kristus, kang ngasilaké loro golongan wong sing ngabekti, nggambaraké apa kang bakal nempuh umaté Gusti Allah ing dina-dina wekasan. Tafsiran bab pitu lan wolu iku minangka tafsiran tumrap sajarah kang digambaraké déning munggah lan runtuhu karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci, kaya kang katuduhaké lumantar kéwan galak lan kéwan-kéwan pasucèn. Tafsiran bab sanga iku minangka pamecaran rinci bab manéka wektu ramalan kang kaélingaké ana ing sajroning ramalan rong ewu telung atus taun. Kanthi sawijining cara, pandelengan bab Sang Kristus kang kaluhuraké ana ing bab sepuluh nggambaraké apa kang bakal nempuh umaté Gusti Allah ing dina-dina wekasan. Sadurungé Gabriel miwiti rerincèn sajarah, yaiku tafsiran saka pandelengan bab Sang Kristus kang kaluhuraké, dhèwèké ngélingaké Daniel yèn dhèwèké wis ngandharaké marang Daniel apa kang diwakili déning tafsiran iku.

Panjenengane banjur ngandika, “Apa sira sumurup sabab apa aku teka marang sira? Lan saiki aku bakal bali perang nglawan panggedhene Persia; lan manawa aku wus budhal,

lah, panggedhene Yunani bakal teka.” Daniel 10:20.

Gabriel ngélingaké Daniel yèn ing ayat patbelas dhèwèké wis ngandhakaké marang Daniel, yèn dhèwèké teka kanggo ndadèkaké Daniel mangertèni apa sing bakal nempuh umat Allah ing dina-dina wekasan, lan dhèwèké ngarep-arep supaya Daniel mapanaké paparan sajarah kenabian ing ngisor iki ana ing konteks iku. Wiwit dina kapisan nalika dhèwèké wiwit sedhik lan prihatin, Daniel pancèn lagi ngupaya pangerten sing mligi.

Tumuli banjur ngandika marang aku, “Aja wedi, Dhanièl; awit wiwit ing dina kapisan nalika kowé netepaké atimu kanggo mangreti lan ngasoraké awakmu ana ing ngarsané Gustimu, tembungmu wus kapireng, lan aku teka merga saka tembung-tembungmu. Nanging pangéraning karajan Pèrsia nglawan aku sajroning selikur dina; nanging lah, Mikhaèl, siji saka para pangéran utama, teka kanggo mitulungi aku; lan aku tetep ana ing kana bebarengan karo para raja Pèrsia.” Daniel 10:12, 13.

Sawisé telung minggu anggoné Daniel nglairaké sungkawa, dhèwèké nyumurupi wahyu bab Kristus, kang kanthi profetik salaras karo wahyu bab Kristus kang diseksèni déning Yohanes ing Patmos.

“Dudu piyambak liya saliyané Putraning Allah kang ngatingal marang Daniel. Katrangan iki padha karo kang kaparingaké déning Yokanan nalika Kristus kawedhar marang dhèwèké ana ing Pulo Patmos. Gusti kita saiki rawuh bebarengan karo utusan swarga liyané kanggo mulang marang Daniel bab apa kang bakal kalakon ing dina-dina wekasan. Kawruh iki kaparingaké marang Daniel lan kaserat lumantar ilham kanggo kita, kang marang kita pucuking jaman wis tumeka.”

“Bebener-bebener agung kang kawedharake déning Panebusing jagad iki iku kagungane wong-wong kang nggolèki kayekten kaya dene nggolèki bandha kang kasimpen. Daniel iku wong tuwa kang wus sepuh. Uripé wis kalampahan ana ing satengahing panggénan-panggénan kang ngresepake saka sawijining kraton kaping, pikirané kabebani déning urusan-urusan saka sawijining karajan agung; nanging panjenengané nyingkir saka kabèh iku kanggo nandhang sangsaraing nyawané ana ing ngarsané Allah, lan ngupaya pangawruh bab ancas-ancasé Kang Mahaluhur. Lan minangka wangsulan marang panyuwun-panyuwuné, pepadhang saka plataran-plataran swarga diparingake kanggo wong-wong kang bakal urip ing dina-dina wekasan. Mulané, kanthi kasungguhan kang kaya apa ta kita kudu nggolèki Allah, supaya Panjenengané mbukak pangertèn kita supaya mangreti bebener-bebener kang digawa marang kita saka Swarga.”

“Lan aku, Dhanièl, mung aku dhéwé sing weruh wahyu iku; amarga wong-wong sing ana bebarengan karo aku ora weruh wahyu iku; nanging ana gumeter gedhé tumiba marang wong-wong mau, nganti padha mlayu ndhelikaké awaké dhéwé.... Lan ora ana kekuwatan sing kari ana ing aku; amarga kaendahanku ing sajroning aku malih dadi rusak, lan aku ora bisa nyimpen kekuwatan babar pisan.’ Mangkono bakal dadi pengalaman saben wong kang sajatiné kasucekaké. Saya cetha panemuné bab kaluhuran, kamulyan, lan kasampurnané Kristus, saya cetha uga wong-wong mau bakal

weruh kekurangan lan ketidaksempurnaané dhéwé. Wong-wong mau ora bakal duwé karep kanggo ngakoni yèn wataké tanpa dosa; apa sing biyèn katon bener lan endah ana ing awake dhéwé, ing padhaning karo kasucèn lan kamulyané Kristus, bakal katon mung minangka barang kang ora pantes lan kena rusak. Nalika manungsa kapisah saka Gusti Allah, nalika panemuné bab Kristus samar banget, nalika semana wong-wong mau kandha, ‘Aku tanpa dosa; aku wis kasucekaké.’”

“Lajeng Jibril ngatingal marang nabi mau lan ngandika mangkene marang dheweke: ‘Dhuh Daniel, wong kang kasmaranan banget, mangertènana tembung-tembung kang dakucapaké marang kowé, lan ngadega kanthi jejeg; awit sapréné Aku diutus marang kowé.’ Lan nalika panjenengané wus ngandika mangkono marang aku, aku banjur ngadeg kanthi gumeter. Banjur panjenengané ngandika marang aku: ‘Aja wedi, Dhuh Daniel; awit wiwit dina kapisan nalika kowé netepaké atimu supaya mangerti lan ngasoraké awakmu ana ing ngarsané Gusti Allahmu, tembung-tembungmu wis kapireng, lan aku teka marga saka tembung-tembungmu kuwi.’”

“Pinten agenging pakurmatan ingkang kaparingaken dhateng Daniel déning Kaagunganing Swarga! Panjenengané nglipur abdinipun ingkang gumeter, saha njamin dhateng piyambakipun bilih pandonganipun sampun kapireng wonten ing Swarga, lan bilih minangka wangsulan tumrap panyuwun ingkang kebak kasetyan punika, malaékat Gabriel kautus supados ndayani manahipun ratu Persia. Sang ratu sampun mbangkang dhateng panggugahing Rohing Allah sajroning tigang minggu nalika Daniel pasa saha ndedonga, nanging Pangeranipun Swarga, malaékat agung, Michael, kautus supados mbelokaken manahipun sang ratu ingkang wangkal punika, supados nindakaken satunggaling tumindak ingkang temtu minangka wangsulan tumrap pandonganipun Daniel.

“Lan nalika dhèwèké wus ngandika tembung-tembung mangkono marang aku, aku ngadhepake rai marang lemah, lan aku dadi bisu. Lan lah, ana siji kang kaya pasemoné para putraning manungsa ndemek lambéku.... Lan ngandika: He manungsa kang banget kinasihan, aja wedi: tentrem-rahayu tumrap kowé; kuwatna, iya, kuwatna. Lan nalika dhèwèké wus ngandika marang aku, aku dikuwataké, banjur aku matur: Mugi gusti kawula ngandika; awit Paduka sampun nguwataké kawula.’ Mangkono gedhéné kamulyan ilahi kang kawedharaké marang Daniel nganti dhèwèké ora bisa tahan ndeleng iku. Banjur utusaning Swarga nutupi padhanging ngarsané lan ngetingal marang nabi iku minangka ‘siji kang kaya pasemoné para putraning manungsa.’ Kanthi pangwasané kang ilahi, dhèwèké nguwataké wong iki, kang jujur lan kebak pracaya, supaya krungu pawarta kang dikirim marang dhèwèké saka Gusti Allah.”

“Daniel iku sawijining abdi kang setya marang Ingkang Mahaluhur. Umuré kang dawa kapenuhan déning pakaryan-pakaryan luhur ing pangabekti tumrap Gustiné. Kasucèning wataké, lan kasetyané kang ora gingsir, mung kasandhingi déning andhap-asoring atiné lan panungkulé ing ngarsané Allah. Kita mbaleni manèh, Uriping Daniel iku sawijining gambaran kang kaparingaké ilham bab panyucèn sejati.” Review and Herald, February 8, 1881.

Pengalaman Daniel ing pasal sepuluh makili umaté Allah ing dina-dina pungkasan, kang, kaya Daniel lan Yohanes, mangertèni Wahyu bab Gusti Yesus Kristus. Kunci kanggo nempatake Daniel ing sajarah kenabian papan panggonan pengalamane dumunung adhedhasar kasunyatan menawa dheweke lagi nandhang prihatin, lan menawa Mikhaèl diutus nalika pungkasaning patlikur dina siji. Ing ayat kapisan, Daniel nyathet manawa dheweke nduwèni pangerten tumrap wahyu internal lan eksternal saka ramalan. Sadurungé patlikur dina siji iku, Daniel duwé pangerten kang durung pepak bab loro wahyu mau, nanging lumantar panerangane Gabriel, Daniel kanthi sapenuhé nyekel “prakara” lan “wahyu” iku minangka pambabar kang béda.

“Nalika wektuné panawan pitung puluh taun iku wus saya cedhak rampung, pikirane Dhanièl banget kebak déning renungan tumrap pameca-pamecané Yérémiá. Dhèwèké weruh yèn wektuné wus nyedhak nalika Gusti Allah badhé maringi umaté pilihan Panjenengané sawijining pacoban manèh; lan kalawan pasa, andhap-asor, lan pandonga, dhèwèké nyuwun kanthi temen marang Allahing Swarga tumraping Israèl, kanthi tembung mangkéné: ‘Dhuh Pangéran, Allah ingkang agung lan nggegirisi, ingkang netepi prejanjian lan sih-kadarman tumrap wong-wong kang tresna marang Panjenengané, lan tumrap wong-wong kang netepi dhawuh-dhawuh Panjenengané’; kawula sami sampun damel dosa, lan sampun nglampahi piala, lan sampun tumindak awon, sarta sampun mbalela, malah kanthi nyimpang saking pranatan-pranatan Panjenengan lan saking paugeran-paugeran Panjenengan; ugi kawula sami boten mirengaken para abdi Paduka, para nabi, ingkang ngandika atas asma Paduka dhateng para ratu kawula, para pangageng kawula, lan para leluhur kawula, saha dhateng sadaya tiyang ing nagari punika.”

“Gatekna tembung-tembung iki. Daniel ora martakake kasetyane dhéwé ana ing ngarsané Pangéran. Ora ngaku yèn dhèwèké resik lan suci, nanging malah ngidentifikasi awaké dhéwé karo wong-wong Israèl kang satemene dosa. Kawicaksanan kang diparingaké Allah marang dhèwèké iku adoh ngungkuli kawicaksanané para wong wicaksana ing donya, kaya padhanging srengéngé kang sumunar ana ing langit nalika awan gumilang luwih padhang tinimbang lintang kang paling surem. Nanging renungna pandonga kang metu saka lambéné wong iki, kang banget tanpa sih saka Swarga. Kanthi andhap-asor kang jero, kanthi luh, lan kanthi remuking ati, dhèwèké nyuwunaké kanggo awaké dhéwé lan kanggo bangsane. Dhèwèké mbikak nyawané ana ing ngarsané Allah, ngakoni kawirangané dhéwé, lan ngakoni kaluhuran sarta kamulyaning Pangéran.”

“Saupama temenan lan murubing roh ndhèrèkaké panyuwuné! Panjenengané saya cedhak lan saya cedhak marang Allah. Tangan pracaya diacungaké munggah kanggo nggegem prasetyaning Kang Mahaluhur sing ora tau gagal. Nyawané lagi gumulat sajroning kasangsaran batin. Lan panjenengané nduwèni bukti manawa pandongané kasumanggakaké. Panjenengané ngrasa yèn kamenangan iku dadi kagungané. Manawa kita minangka sawijining umat ndedonga kaya dené Dhaniel ndedonga, lan gumulat kaya dené panjenengané gumulat, ngasoraké nyawa kita ana ing ngarsané Allah, kita bakal ngrasakaké jawaban-jawaban tumrap panyuwun kita sing cetha banget, kaya kang

kaparingaké marang Dhaniel. Rungokna kapriye panjenengané ngaturaké prekarané ana ing pangadilan Swarga:

“Dhuh Allah kawula, mirenga kuping Paduka lan rungokna; bukakna mripat Paduka lan pirsanana karusakan kawula sarta kutha ingkang sinebut kanthi asma Paduka; awit kawula sami ngaturaken panyuwun kawula wonten ngarsa Paduka boten merga kabeneran kawula piyambak, nanging merga sih-kawelasan Paduka ingkang ageng. Dhuh Pangéran, rungokna; Dhuh Pangéran, ngapuntenana; Dhuh Pangéran, mirengana lan tindakna; sampun kendel, marga saka karsanipun Paduka piyambak, Dhuh Allah kawula; awit kutha Paduka lan umat Paduka sinebut kanthi asma Paduka. Lan nalika kawula taksih ngandika sarta ndedonga, lan ngakeni dosa kawula saha dosa umat kawula, ... malah tiyang lanang Gabriel, ingkang sampun kawula tingali wonten ing wahyu nalika wiwitan, awit dipun-ginakaken mabur kanthi rikat, ngrambeni kawula kirang langkung ing wekdal kurban sonten.”

“Nalika pandongané Daniel lagi munggah, malaékat Gabriel tumuli tumurun kanthi rikat saka plataraning swarga, supaya ngandhani marang dhèwèké yèn panyuwunané wis kapireng lan kasembadani. Malaékat kang kuwasa iki wis kaparingan dhawuh supaya maringi marang dhèwèké kaprigelan lan pangertosan,—mbukak ana ing ngarsané rahasia jaman-jaman kang bakal teka. Mangkono, nalika kanthi temen-temen ngupaya mangertèni lan ngraosaké kayektèn, Daniel katuntun mlebu ing pasamuwanan karo utusan swarga kang kapasrahaké.”

“Wonging Allah iku saweg ndedonga, dudu supaya oleh rasa bungah kang mabur kaya angin, nanging supaya oleh kawruh bab karsaning Allah. Lan panjenengané ngudi kawruh iki, ora mung kanggo awaké dhéwé, nanging uga kanggo umaté. Beban ageng kang ana ing atiné yaiku tumrap Israèl, kang satemené ora netepi angger-anggering Allah kanthi temen. Panjenengané ngakoni yèn sakehing kasangsaran kang nimpa wong-wong mau teka minangka akibat saka panerakane marang angger-angger suci mau. Panjenengané ngandika, ‘Kawula sampun damel dosa, kawula sampun nindakaken piawon.... Awit saking dosa kawula lan saking kalepatanipun para leluhur kawula, Yerusalem lan umat Paduka sampun dados cela tumrap sadaya tiyang ing sakupengipun kawula.’ Wong-wong mau wis kelangan sipaté kang mligi lan suci minangka umat pilihaning Allah. ‘Saiki mila, dhuh Allah kawula, mugi Paduka miyarsakna pandonganing abdi Paduka lan panyuwunipun, lan ndadosakna pasuryan Paduka sumunar dhateng pasucèn Paduka ingkang sampun sepi.’ Atining Dhanièl tumuju marang pasucèning Allah kang sepi mau kanthi pangangen-angen kang banget. Panjenengané mangertos yèn kamakmurane mung bisa kapulihaké menawa Israèl mratobat saka panerakane marang angger-anggering Allah, sarta dados andhap-asor, setya, lan mituhu.”

Minangka wangsulan tumrap panyuwuné, Daniel nampa ora mung pepadhang lan kayektèn kang paling dibutuhaké déning dhèwèké lan bangsane, nanging uga sawijining pandeleng bab prastawa-prastawa agung ing tembé, malah nganti tekan rawuhipun Panebusing jagad. Wong-wong kang ngakoni yèn wis kasucèkaké, nanging ora nduwèni

pepénginan kanggo nлити Kitab Suci, utawa kanggo gumulat karo Allah sajroning pandonga supaya oleh pangerten kang luwih cetha bab kayektèning Kitab Suci, padha ora mangerti apa sejatining kasucèn iku.

“Sakabèhé wong kang pracaya nganggo ati marang pangandikané Allah bakal ngelih lan ngelak marang kawruh bab karsané. Allah iku pangripta kayektèn. Panjenengané madhangi pangertèn kang wis peteng, lan maringi marang budi manungsa daya kanggo nyekel lan mangertèni kayektèn-kayektèn kang wis Panjenengané wedharaké.

“Daniel rembugan kaliyan Gusti Allah. Swarga kabikak wonten ing ngajengipun. Nanging pakurmatan inggil ingkang kaparingaken dhateng piyambakipun punika minangka woh saking andhap-asor lan pados ingkang temen-temen. Piyambakipun boten ngira, kados dene kathah tiyang ing jaman samenika, bilih punapa ingkang kita pitadosi punika boten dados prekawis, saupami kita namung jujur lan tresna dhateng Gusti Yesus. Katresnan ingkang sejati dhateng Gusti Yesus badhe nuntun dhateng panyelidikan ingkang saestu rumaket lan temen-temen bab punapa ingkang dados kayekten. Kristus ndedonga supados para sakabatipun kasucekaken lumantar kayekten. Sapa kemawon ingkang kesed sanget ngantos boten purun ngupadi kayekten kanthi sumelang lan ndedonga, badhe katinggal nampi kasalahan-kasalahan ingkang badhe mbuktekaken dados karusakan tumrap nyawanipun.

“Nalika kaprawirané Gabriel, nabi Dhaniel durung bisa nampi piwulang luwih lanjut; nanging sawatara taun sawisé kuwi, amarga kepéngin mangertèni luwih akèh bab prakara-prakara sing durung kababar kanthi tuntas, dhèwèké banjur manèh ngarahaké awaké dhéwé kanggo nggolèki pepadhang lan kawicaksanan saka Gusti Allah. ‘Ing dina-dina iku aku, Dhaniel, lagi nandhang kasusahan telung minggu kebak. Aku ora mangan roti énak, daging lan anggur ora mlebu ing cangkemku, lan aku uga ora ngusapi awakku babar pisan.... Banjur aku ngangkat mripatku lan nyawang, lah ana sawijining wong nganggo ageman mori alus, lan bangkèkané kaiket nganggo emas alus saka Uphaz. Awaké kaya watu krisolit, rainé kaya padhanging kilat, mripaté kaya suluh geni, tangané lan sikilé kaya semu tembaga kinclong, lan swarané tembung-tembungé kaya swarané wong akèh.’

Ora kurang saka Putraning Allah piyambak sing rawuh ngatingal marang Daniel. Gambaran iki padha karo kang kaparingake déning Yohanes nalika Kristus kaandharake marang dhèwèké ing Pulo Patmos. Gusti kita saiki rawuh bebarengan karo utusan swarga liyané kanggo mulang marang Daniel bab apa kang bakal kalakon ing dina-dina wekasan. Kawruh iki kaparingake marang Daniel lan dicathet kanthi inspirasi kanggo kita, kang marang kita wus tekan pungkasaning jagad. Review and Herald, 8 Februari 1881.

Tafsiran sing digawa dening Gabriel, “utusan swarga sing kaparingake wewenang,” marang Daniel iku minangka panyampurnaning tafsiran kang wis wiwit diparingake marang Daniel ing pasal sanga. Metodologi “baris nunggal baris,” nuntut supaya kita nyelarasake tafsiran lan kahanan-kahanan kang ana gandheng cenenge ing pasal sanga lan sepuluh bebarengan, supaya bisa mbagekake ilustrasi kenabian kanthi bener. Ana ing tafsiran iki sesanti-sesanti

bab kali Ulai lan Hiddekel padha kasawijèkaké.

Dhaniel wus mangertos saka kitab-kitabé Yérémia lan Musa yèn pangluwarané umaté Allah wus caket. Kanthi mangkono, Dhaniel nggambarake umaté Allah ing dina-dina wekasan, kang mangertos yèn pangluwaran pungkasan tumrap umaté Allah wus caket. Wong-wong ing dina-dina wekasan iku bakal nyumurupi yèn dhèwèké wis kasebar sacara rohani, kaya dene Dhaniel kang wus kasebar menyang kaanan pangawulan sajroning pambuwangan pitung puluh taun ing Babil. Sawisé iku, dhèwèké bakal mangertos yèn dhèwèké, kaya Dhaniel, kudu mratélakaké tanggapan marang kaanané kang kasebar iku sing selaras karo tamba kang kagambarake déning “pitung kaping,” ing Imamat bab kaping rong puluh enem.

Nalika pengalaman andhap asor kang dipralambangaké déning Daniel, yaiku kang dituntut déning tamba kang kapacak ing Imamat likur-enem, kawujud ing dina-dina wekasan, umat Allah ing dina-dina wekasan bakal wus nglampahi mangsa prihatin sajroning sawijining wektu tartamtu. Mangsa wektu iku rampung nalika Mikhael, pangarsané para malaékat, tumedhak.

Kita badhé nerusaké panaliten punika ing artikel salajengipun.

Lan kowe bakal sirna ana ing satengahing bangsa-bangsa liya, lan nagarané mungsuhmu bakal nguntal kowe. Lan wong-wong saka antaramu sing isih kari bakal saya sirna merga pialané dhéwé ana ing nagarané mungsuhmu; lan uga merga pialané para leluhuré, wong-wong mau bakal saya sirna bebarengan karo para leluhuré. Manawa wong-wong mau padha ngakoni pialané dhéwé lan pialané para leluhuré, bebarengan karo panerak sing wis ditindakaké marang Aku, lan uga yèn wong-wong mau wis lumaku nalisir marang Aku; lan yèn Aku uga wis lumaku nalisir marang wong-wong mau, sarta wis nggawa wong-wong mau menyang nagarané para mungsuhé; manawa banjur atiné sing ora tetak iku diasoraké, lan wong-wong mau banjur gelem nampani paukuman merga pialané: mula Aku bakal éling marang prejanjian-Ku karo Yakub, lan uga prejanjian-Ku karo Ishak, lan uga prejanjian-Ku karo Abraham bakal Dakélingi; lan Aku bakal éling marang nagara iku. Nagara iku uga bakal ditilar déning wong-wong mau, lan bakal ngrasakaké sabbat-sabbaté, sajroning wektu nagara iku dadi suwung tanpa wong-wong mau; lan wong-wong mau bakal gelem nampani paukuman merga pialané; amarga, satemené amarga wong-wong mau wis ngremehaké paugeran-paugeran-Ku, lan amarga nyawané sengit marang pranatan-pranatan-Ku. Nanging sanadyan mangkono kabèh, nalika wong-wong mau ana ing nagarané para mungsuhé, Aku ora bakal mbuwang wong-wong mau, lan Aku uga ora bakal sengit marang wong-wong mau, nganti numpes wong-wong mau babar pisan lan mbatalaké prejanjian-Ku karo wong-wong mau; amarga Aku iki Pangéran, Allahé wong-wong mau. Nanging marga saka wong-wong mau, Aku bakal éling marang prejanjiané para leluhuré, sing wis Dakgawa metu saka tanah Mesir ana ing ngarepé bangsa-bangsa liya, supaya Aku dadi Allahé wong-wong mau: Aku iki Pangéran. Imamat 26:38–45.